

A 50 anys de la mort de Franco: el mite de la Transició Democràtica

Quan s'han de complir 50 anys de la mort del dictador Franco, i alguns mitjans ens tornen a bombardejar amb la versió oficial de la Transició, mereix la pena recordar els fets reals.

Per a la història oficial de la Transició —la que ens conten els mitjans de comunicació, els comentaristes polítics, les escoles, que conformen l'opinió pública burgesa i la versió dels partits del règim— "Franco va morir al seu llit", sense a penes oposició popular, i a la mort del dictador es va establir, per voluntat del rei, i de comú acord entre els sectors "reformistes" del règim franquista i l'anomenada "oposició democràtica", un règim de llibertats democràtiques consagrat a la Constitució monàrquica de 1978.

Però les coses no van ocórrer així. A la mort de Franco, l'aparell de la dictadura franquista, recolzat per la burgesia, la jerarquia de l'Església i l'exèrcit optava per la continuïtat del Règim, com a molt amb algunes reformes cosmètiques. En paraules del mateix Franco, "tot estava lligat i ben lligat".

Comptaven amb un fet: Els Estats Units i l'URSS, el Vaticà i els governs europeus, temien una reedició de la revolució portuguesa, i s'havien reunit en la "conferència de Hèlsinki" per assegurar que no hi hagués més revolucions a Europa.

La mobilització desbarata tots els plans

Tanmateix, una immensa mobilització obrera a l'Estat espanyol, que va adquirir característiques prerevolucionàries i que va amenaçar les bases mateixes del sistema capitalista al nostre país, va imposar al franquisme en descomposició la legalitat de les organitzacions obreres i el reco-

neixement dels drets d'associació, expressió, manifestació, vaga i altres drets democràtics.

N'hi ha prou, per mesurar la profunditat de la mobilització, amb comptabilitzar el nombre de vagues: En el trienni 1964/66 hi va haver 171.000 jornades de treball perdudes en conflictes laborals; el 1967/69: 345.000; el 1970/72: 846.000 i el 1973/75: 1.548.000. Després de la mort de Franco, el moviment vaguístic adquireix unes dimensions insòlites: des del 1976 fins a mitjans del 1978 es van perdre només 13.240.000 jornades en conflictes laborals. Cal destacar el significat polític de les vagues. La vaga estava prohibida. Per tant, cada vaga era en si, a més d'una lluita econòmica, una lluita pel propi dret de vaga i els altres drets dels treballadors.

En aquest marc de descomposició del règim, aquest es veu incapacitat per mantenir el control repressiu de la societat. Sindicats i partits prohibits imposen la seva legalitat: en cada assemblea s'aixeca un o una militant que afirma ser membre d'un partit o sindicat prohibit, sense que la policia pugui detenir-lo. Per més que als carrers, les forces repressives, escassament preparades per intervenir davant mobilitzacions de carrer, intenten impedir les manifestacions obreres i populars, arribant a disparar contra els manifestants. Durant el període en què Fraga va ser ministre de l'Interior, es comptabilitzava un mort diari en una manifestació.

El lloc d'avantguarda dels treballadors del País Basc i de Catalunya en la lluita contra la dictadura afavoreix l'estreta aliança del moviment obrer i les nacions oprimides, que se segella en grans accions com la lluita

contra els consells de guerra de Burgos el desembre de 1970, contra les execucions de 1974-75, en la defensa dels drets dels pobles a Madrid, a Sevilla...

De fet, Espanya viu una situació pre-revolucionària, en la qual la classe treballadora i els seus aliats busquen imposar les seves reivindicacions i acabar amb el Règim. Les forces del règim es divideixen. Una minoria intenta "imposar l'ordre" a qualsevol costa, mitjançant un cop d'Estat (que la situació a Europa faria poc viable).

Però la majoria, que pensa que aquesta mesura de força pot precipitar el moviment revolucionari, no s'inclina per aquesta opció. El rei Joan Carles, successor designat per Franco, que va acceptar la seva successió reconeixent explícitament que rebia "del cap de l'Estat, Francisco Franco, la legitimitat política sorgida el 18 de juliol de 1936" i que va assumir el seu càrrec com a Rei dient. "Juro per Déu i sobre els Sants Evangelis complir i fer complir les Lleis Fonamentals del Regne i guardar lleialtat als Principis que informen el Moviment Nacional", viatja als Estats Units el juny de 1976. És rebut pel president Gerald Ford i, després d'aquesta reunió, en un discurs davant les dues cambres del Congrés dels EUA, parla per primer cop de "democràcia": "La Monarquia farà que, sota els principis de la democràcia, es mantinguin a Espanya la pau social i l'estabilitat política, alhora que s'asseguri l'accés ordenat al poder de les diferents alternatives de govern, segons els desitjos del poble lliurement expressats". El canvi de posició del Rei, dictat pels EUA, demostra que el

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Règim, obligat a retrocedir, no té més remei que resignar-se a reconèixer, a la pràctica, cosa que la mobilització ja ha imposat: els drets democràtics de reunió, de manifestació, de vaga, de lliure sindicació i la llibertat de partits. El Rei nomena president del govern Adolfo Suárez, un home que ha fet carrera al "Moviment Nacional", amb un encàrrec precís: buscar un acord amb l'oposició que permeti salvar tot el que pugui de l'aparell del règim. I en aquesta comesa troba el suport dels principals partits obrers i nacionalistes d'oposició.

L'actitud dels dirigents del PCE, del PSOE i de CCOO

En lloc d'animar el moviment reivindicatiu, els dirigents de les principals organitzacions obreres, havien tractat fins aleshores d'imposar "prudència", de no desafiar el règim. Proposen que les manifestacions es facin per les voreres, que s'aplaudeixi a la policia. El servei d'ordre de les manifestacions retira per la força qualsevol pancarta que pot semblar "provocadora" als dirigents, prohibeix l'exhibició de banderes republicanes.

El canvi de posició dels representants de l'aparell franquista és rebut amb agraïment pels dirigents. S'abandona la defensa de la "ruptura" amb el règim, i es parla de "ruptura pactada" (pactada amb els representants del franquisme en descomposició). La culminació d'aquest procés són els famosos pactes de la Moncloa.

Els Pactes de la Moncloa, signats

pels dirigents del PCE, del PSOE, de CCOO i dels principals partits "nacionalistes" van imposar a les masses l'acceptació de bona part de les institucions del franquisme, limitacions a la llibertat sindical i la negació del dret d'autodeterminació. Fruit d'aquest compromís és la Constitució Monàrquica.

La conservació de l'aparell d'Estat franquista

A canvi del reconeixement legal dels drets i llibertats que la mobilització obrera i popular ja havia imposat a la pràctica, s'acceptava el manteniment, sense cap depuració, de tot l'aparell repressiu del règim, de l'aparell judicial, la negativa a exigir qualsevol tipus de responsabilitat pels crims del franquisme, el respecte de les fortunes aconseguides a través de la corrupció i del treball esclau dels presos polítics. La policia política del franquisme, la Brigada Político-Social es va convertir en Brigada d'Informació, en les quals els torturadors van seguir treballant i van mantenir fins i tot les seves prebendes i medalles.

Els "judicis" del franquisme, fins i tot les farses de judicis militars en què el suposat defensor del pres actuava com un acusador més, van ser declarats legals i no revisables.

El Tribunal d'Ordre Públic, tribunal especial de repressió política va ser reconvertit en Audiència Nacional. Cap dels seus membres va ser sancionat per la seva persecució contra els lluitadors per la llibertat.

L'exèrcit del 18 de juliol va ser mantingut tal qual. Els militars expulsats

el 1936-39 no van poder retornar. També van seguir expulsats els membres de la Unió Militar Democràtica. Ens asseguren que la seva adscripció a l'OTAN l'ha "democratitzat", però qualsevol pot veure com milers d'oficials signen manifestos en defensa de Franco, això sí, quan passen a la reserva i ja no poden ser sancionats.

Tot l'aparell judicial va ser mantingut tal qual. No cal estranyar-se que durant anys hagi estat perseguint els piquets de vaga, que hagi condemnat a les 6 de la Suïssa i altres molts sindicalistes. O que ara organitzi processos de lawfare contra Alberto Rodríguez, contra Podem, contra Mónica Oltra, contra el fiscal general, contra la família de Pedro Sánchez...

El règim va pretendre, fins i tot, mantenir la Central Nacional Sindical, el "sindicat" vertical d'afiliació obligatòria. Comptava, de fet, amb el suport de la direcció de CCOO, algun dels dirigents de la qual parlava de "prendre el Vertical amb els ascensors funcionant". Però la UGT es va negar a la maniobra i va organitzar el seu propi congrés —que el règim no va poder prohibir— l'abril del 76

Tot aquest aparell d'Estat està al servei del capital financer, de la UE, de l'OTAN, en contra de la democràcia, dels drets sindicals, dels drets dels pobles. Per això, la ruptura democràtica que no es va fer el 1975-78 continua sent avui una absoluta necessitat.

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

comité por la alianza de trabajadores y pueblos

INTERNATIONAL MEETING
AGAINST THE WAR
SATURDAY 30 JUNE 2025 LONDON

¡EN TODA EUROPA, EN TODO EL MUNDO, A LAS CALLES POR GAZA EL 29 DE NOVIEMBRE!

La Conferencia Internacional contra la Guerra hace un llamamiento a todos los simpatizantes palestinos, a todos los defensores de la paz, a todos los activistas contra la guerra y a todos los sindicalistas para que salgan a las calles en el día mundial de acción por Gaza el 29 de noviembre.

Se trata del Día Internacional de Solidaridad con el Pueblo Palestino de las Naciones Unidas, pero se necesita una movilización real y popular para convertirlo en un día eficaz de protesta masiva.

Solo se podrá lograr un alto el fuego real y significativo en Gaza si la presión internacional continua impide que el Estado israelí, con la complicidad de Trump y de todos los gobiernos de Europa, siga atacando a los palestinos en Gaza y Cisjordania. Para que eso suceda, Israel debe poner fin a su continua ocupación de más del 50 % del territorio de Gaza. Debe dejar de matar de hambre a la población y de bloquear la entrada de alimentos y materiales de socorro.

La conferencia internacional contra la guerra, establecida en París en octubre de 2025 por delegados de 19 países, hace un llamamiento para apoyar la movilización mundial del 29 de noviembre.

El movimiento de solidaridad con Palestina es una parte vital del movimiento anti-guerra más amplio que tiene como objetivo desafiar el rearme vertiginoso de Europa. El dinero que se está malgastando en aumentar los beneficios de las empresas armamentísticas por parte de los gobiernos belicistas es muy necesario para los salarios, los hospitales, las escuelas y para sacar a los trabajadores de la pobreza.

Por todas estas razones decimos: en toda Europa, en todo el mundo, a las calles el 29 de noviembre!

Las fuerzas israelíes **CCOO** arrestaron al doctor **Abu Safiya**

¡Exigimos su liberación inmediata!

Posier del Mitin y la Conferencia Contra la Guerra París, 4 y 5 de octubre de 2025

Difunde: Comité por la Alianza de Trabajadores y Pueblos (CATP)

Pídelo a los miembros del CATP

www.posicuarta.org